

— Οἱ δύο ἀγαθοὶ μου ἄγγελοι, ἔστε εὐλογημένοι.

Καὶ ὁ Ἐδμόνδος ἡσθάνθη δάκρυα εὐγνωμοσύνης ὑγραίνοντα τοὺς ὀφθαλμούς του.

Οἱ ὀλίγοι λόγοι, οὗς ἀπήγγειλε, τὸν εἶχον κουράσει, καὶ παρετήρησεν ὅτι ἀνέπνεε μετὰ δυσκολίας. Τότε τῷ ἐπῆλθεν ἡ μνήμη, ἐπὶ τῇ ιδέᾳ δὲ τοῦ προσεχούς θανάτου ἤρξατο κλαίων ἀφθόως.

— Ἀφήσατέ με νὰ κλαύσω, ἔλεγεν εἰς τὴν Ἀντωνίναν καὶ τὴν μητέρα του, τοῦτο με ὠφελεῖ.

Ἡ κυρία Δεπερέ κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἣν δὲν εἶχε καταλίπει ἀπὸ ὀγδοήκοντα ἔξ ὥρων περίπου.

— Ἐμπρός, τὰ πάντα ἐτελείωσαν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἐδμόνδος, αἰσθανόμενος τὸ στήθος του καίον καὶ ἐξηνητημένον· ἐγὼ αὐτὸς ἐπέσπευσα τὸν θάνατόν μου, ὡς νὰ ἤμην αἰώνιος.

Καὶ νέα δάκρυα διεδέχθησαν τὴν σκέψιν ταύτην, διότι ὁ δυστυχὴς νέος μόνον νὰ κλαίῃ ἠδύνατο.

Ἡ Ἀντωνίνα ἐμάντευσε τὸ αἶτιον τῶν δακρύων τούτων.

— Ἡσύχασε, Ἐδμόνδε, ἔλεγεν εἰς τὸν σύζυγόν της, ἔγραψα πρὸς τὸν πατέρα μου, ὅστις θὰ ἔλθῃ ταχέως.

Ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ταύτῃ τὸ ὄμμα τοῦ ἀσθενοῦς ἀνεξωρονηθήναι ὀλίγον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο αἱ δύο ἐπιστολαὶ τῆς Ἀντωνίνης εἶχον φθάσει. Ὁ κύριος Δεβὼ μετέβη ἀμέσως εἰς τὴν ταχυδρομικὴν ἄμαξαν, ἵνα ἴδῃ ἐὰν ὑπῆρχε θέσις διὰ τὴν ἰδίαν ἡμέραν, διότι ἡ ταχυδρομικὴ ἄμαξα ἦτο ἀκόμη τὸ ταχύτατον τοῦ ὁδοιπορεῖν μέσον.

Μὴ εὐρὼν τοιαύτην, ἐμίσθωσεν ὄχημα, ζητήσας ἵππους ταχυδρομικούς, καὶ ἐπιφυλάξας δύο μόνον ὥρας, ὅπως προετοιμασθῇ.

Ὁ Γουσταῦος εἶχε λάβῃ ἐπίσης τὴν ἐπιστολήν του καὶ ἔδραμεν εἰς τῆς Νισσέττας.

— Ὁ Ἐδμόνδος ἀποθνήσκει, τῇ εἶπεν, ἀναχωρῶ, Νισσέττα μου. Ὁ Θεὸς μὲ τιμωρεῖ, διότι δὲν τον συνώδευσα· ἀλλ' ἦτο τόσο εὐτυχής, ὥστε ἐσκεπτόμην ὅτι δὲν εἶχεν ἀνάγκη ἐμοῦ. Θά μοι γράψῃς εἰς Νίκαιαν, εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, καὶ θά σε τηρῶ ἐνήμερον τῶν συμβησομένων.

Ἡ Νισσέττα καὶ ὁ Γουσταῦος ἡσπάζθησαν ἀλλήλους κλαίοντες.

— Ἡ Ἀντωνίνα θὰ ἔγραψεν ἀναμφιβόλως πρὸς τὸν πατέρα της, εἶπεν ὁ Δωμῶν· θὰ ὑπάγω ἕως τοῦ κυρίου Δεβὼ, καὶ ἐπανερχομαι νὰ σε ἀποχαιρετίσω διὰ τελευταίαν φορὰν.

Ὁ Γουσταῦος εὗρε τὸν ἱατρὸν παρασκευαζόμενον πρὸς ἀναχώρησιν.

— Ἀναχωρῶ μαζὶ σὰς, τῷ εἶπεν.

— Ἐντὸς μιᾶς ὥρας, ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός.

Ὁ Γουσταῦος ἐπήδησεν εἰς ἄμαξαν, ἐπανῆλθε νὰ πασθῇ τὴν Νισσέτταν, ὡς τῇ εἶχεν ὑποσχεθῇ, καὶ ἀφίκετο εἰς τοῦ ἱατροῦ, καθ' ἣν στιγμήν ὁ ταχυδρόμος ἡτοιμαζέτο νὰ ἱππεύσῃ.

Ἡ ἄμαξα ἀνεχώρησε καλπάζουσα.

Μετὰ τέσσαρας ἡμέρας οἱ δύο ὁδοιποροὶ ἔφθανον εἰς Νίκαιαν.

[Ἔπεται συνέχεια]. ΔΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

RENÉ SOSTA

H E Y A

[Συνέχεια]

Καὶ ἀνήγειρε τὴν θυγατέρα του μετὰ βαιίου τινὸς κινήματος.

— Πρὸς χάριν, μὴ παροργίζεσθε, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Τράμφεν, τοὺς ὀφθαλμούς ἔχουσα δακρυβρέκτους· ἡ Εὐὰ δὲν σὰς ἔννοεῖ.

Ὁ κύριος Ἐβανς παρετήρησε τὴν παιδαγωγόν, ἐκπληκτον ἐκ τῶν λόγων του.

— Τί ἐννοεῖτε νὰ εἴπητε; ἠρώτησε.

— Φεῦ! κύριε, ἐπανελάθεν ἡ παιδαγωγός, ἡ συμφορά, ἡ καταθλίβουσα τὸν δόκτορα Σερβίλ, πλήττει ὡσαύτως καὶ τὴν Εὐαν... ἡ Εὐὰ καὶ ὁ κύριος Γουλιέλμος Σερβίλ ἡγαπάντων.

— Εἶναι ἀληθές;... ἠρώτησεν ὁ γέρον, ὅστις ἀνέμνε τὸ τέλος τῆς ἐξηγήσεως.

— Εἶναι ἀληθές!... κύριε.

Ἡ κυρία Τράμφεν ἐσταμάτησεν. Ἐστέρητο δυνάμει ἵνα ἐξακολουθήσῃ ὁμιλοῦσα· οἱ λυγμοὶ τῇ διέκοπτον τὸν λόγον.

— Ἡ θυγάτηρ σας ἦτο πλησίον τοῦ κυρίου Γουλιέλμου Σερβίλ, καθ' ἣν στιγμήν οὗτος ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν, εἶπεν εἰς τὸν κύριον Ἐβανς, καὶ ὅτε ἡ ἡμέρα ἀνέτειλεν, εὗρον αὐτὴν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος... παράφρονά... .

— Παράφρονά!... Παράφρονά!... Τὴν Εὐαν!... Τὸ τέχνη μου!... Ἀλλ' εἰπέ μοι ὅτι τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές!... Ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ψεύδεται!... ἐκράυγασεν ἐκτὸς ἑαυτοῦ ὁ δυστυχὴς πατήρ, θλίβων ἐπὶ τοῦ ἀσθμαίνοντος στήθους του τὴν θυγατέρα του καὶ συσφίγγων αὐτὴν διὰ τῶν τρεμόνων βραχιόνων του.

Ἡ δεσποινὶς Ἐβανς, προσπαθοῦσα νὰ ἀπαλλαχθῇ τῆς περιπτύξεως ταύτης, ἀπώθει αὐτὸν διὰ τῆς μιᾶς χειρός, ἐνῷ ἔτεινε τὴν ἑτέραν πρὸς τὸν Γεώργιον λέγουσα αὐτῷ:

— Μὴ κλαίετε λοιπόν, Γουλιέλμ· βλέπετε καλῶς ὅτι ὁ πατήρ μου σὰς παραδέχεται διὰ σύζυγόν μου.

Ὁ ἱατρός τοῦ πλοίου, ὁ πλοίαρχος καὶ ἡ κυρία Τράμφεν, περιεκύκλουν τὸν κύριον Ἐβανς, προσπαθοῦντες νὰ πείσωσιν αὐτὸν ὅτι ἡ παραφροσύνη τῆς θυγατρὸς του ἦτο στιγμιαία καὶ ὅτι θὰ ἤρκει εἰς αὐτὴν, ὅπως τὴν ἀποσεισῇ, μεγάλη ἀνάπαυσις καὶ τρυφερὰ περιποιήσεις.

Ὁ Γεώργιος Σερβίλ ἐπὶ μακρὸν εἶχε παρατηρήσῃ τὴν Εὐαν, ἥτις τῷ ὑπερμεδία.

— Ταλαίπωρος νεᾶνις! ἐψιθύρισε.

Εἶτα ἀπαλλάξας τὰς χεῖράς του ἐξ ἐκείνων τῆς δεσποινίδος Ἐβανς, ἥτις τὸν ἡμπόδιζε, προέβη ἐν βῆμα ἵνα ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ πλοίαρχος τὸν ἐσταμάτησεν.

— Ἐχω ἀνάγκη ὑμῶν, κύριε, τῷ εἶπεν· ὀφείλομεν νὰ μεταβῶμεν ὁμοῦ, ὅπως ἀναγγεῖλωμεν τὸν θάνατον τοῦ κυρίου Γουλιέλμου εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς Νέας Ὑόρκης.

Ἡ Εὐὰ ἐδράξατο αὐτὴς τοῦ νεανίου.

— Ἐλθετε, εἶπε, διατὶ ἐπιμένετε;

Ἡ κυρία Τράμφεν, ὁ κύριος Ἐβανς καὶ ὁ ἱατρός τοῦ Κήρυκος ματαίως κατέβαλλον προσπαθείας ἵνα ἐλκύσωσι πρὸς ἑαυτοὺς τὴν προσοχὴν της.

Ὅθεν ἐδέησε νὰ τὴν ἀπαγάγῃσιν ἐξ ἐφόδου καὶ διὰ δόλου.

Ἡ ἄμαξα τοῦ κυρίου Ἐβανς περιέμενεν ἐπὶ τῆς προκυμαίας. Συμφώνως πρὸς τὴν συμβουλὴν τοῦ πλοίαρχου, ὁ Γεώργιος ὠδήγησεν ἐκεῖ τὴν νεανίδα, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ πατρὸς της καὶ τῆς παιδαγωγοῦ, ἀφοῦ δ' ἐπέβησαν τῆς ἄμαξας μετὰ τοῦ ἱατροῦ τοῦ πλοίου, ἐκλείσει ζωηρῶς τὴν θυρίδα καὶ διέταξε τὸν ἡνίοχον νὰ ἀναχωρήσῃ δρομάδην.

Γ'

Ὁκτὼ ἡμέρας βραδύτερον ὁ δόκτωρ Σερβίλ ἐλάβανεν ἐπιστολήν τινα τοῦ κυρίου Ἐβανς, παρακαλοῦντος αὐτόν, ὅπως εὐαρεστούμενος μεταβῇ εἰς τὸ μέγαρόν του.

Ὁ νεανίας, ὅλως βεθυισμένος εἰς τὴν λύπην του, ἐδίστασεν ἐν πρώτοις, ἅτε μὴ ἐνδιαφερόμενος περὶ τῆς λύπης ἄλλων. Βεβαίως ὁ κύριος Ἐβανς δὲν τὸν ἐκάλει εἰμὴ ὅπως ἐπενέγκῃ ἀνακούφισιν τινα εἰς τὸ ἄλγος τῆς θυγατρὸς του.

Ἐν τούτοις εἰδὸς τι φιλοπραγμοσύνης κατίσχυσε τοῦ δισταγμοῦ τούτου καὶ ἀφοῦ προσεπάθησε νὰ πείσῃ ἑαυτὸν ὅτι δὲν εἶχεν ὡς ἱατρός τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἐπιστήμην του πρὸς ὃν τι πάσχον, ὑπήκουσεν εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην.

Τῆς Εὐας ἡ κατάστασις ἦτο δεινὴ. Τὸ σῶμα ἡσθένει τόσο ὅσῳ καὶ τὸ πνεῦμα.

Ἐνεκα τοῦ ἀποτόμου ἀποχωρισμοῦ της ἀπὸ ἐκείνου, ὃν ἐξελάμβανεν ἀντὶ τοῦ Γουλιέλμου, κατελήφθη, διαρκούσης τῆς ἀπὸ τοῦ λιμένος εἰς τὸ μέγαρον πορείας, ὑπὸ σφοδρᾶς νευρικῆς κρίσεως, ἥτις εἶχε θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν της. Ἐκλυσαι ἄκρα καὶ ἀδυναμία γενικὴ εἶχον δεχθῇ τὸν ἐρεθισμὸν τούτον καὶ ἡ δύστηνος κόρη, ἣν ὁ πυρετὸς ὑπέσκαπτεν, οὐδεμίαν ἀπὸ τινων ἡμερῶν εἶχε λάβῃ τροφήν.

Οἱ ἱατροὶ, μαθόντες τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀσθενείας, εἶχον συμβουλευσῇ τὸν κύριον Ἐβανς νὰ προσκαλέσῃ τὸν κύριον Σερβίλ, ἡ παρουσία τοῦ ὁποίου θὰ προῦκάλει ἴσως ἀντιδράσιν τινα.

Ὅτε εἰσῆγαγον τὸν νεανίαν, ὁ γέρον ἐπορεύθη πρὸς αὐτόν.

— Ἡ Εὐὰ εἶναι ἐπιθάναντος, τῷ εἶπε, καὶ οἱ ἱατροὶ νομίζουσιν ὅτι ἐπαναβλέπουσα ὑμᾶς, θὰ ἠδύνατο νὰ δοκιμάσῃ συγκινήσιν τινα σωτηριώδη. Ἐν τῷ παροξυσμῷ τοῦ πυρετοῦ προσκαλεῖ τὸν ἀδελφόν σας· ἐνίοτε βλέπει αὐτὸν ζῶντα, ἄλλοτε δὲ ἡ φρικαλέα τῆς τρικυμίας σκη-

νὴ παρίσταται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της· τότε βάλλει γοερὰς φωνὰς χύνουσα χειμάρρους δακρύων. Ἔστιν ὅτε φαίνεται ὅτι ἀνευρίσκει ἄπην τὸ λογικόν της, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἡ παραφροσύνη ἐπανέρχεται ὅσον οὐδέποτε πληρεστέρα. Τοῦτο ἤθελον εἶσθαι, κύριε, γενναία καὶ φιλάνθρωπος πράξις τοῦ νὰ ἀφήσῃτε τὸ ταλαίπωρον τέκνον μου νὰ νομίζῃ ὅτι ἐκεῖνος, ὃν ἀγαπᾷ, ζῇ εἰσέτι. Εἶναι πατὴρ ἀπεγνωσμένος ὁ παρακαλῶν ὑμᾶς, ὅπως εὐρεσθητὴ νὰ παρὰσχῃτε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς τὴν συνδρομὴν σας εἰς τὸ εὐσεβὲς τοῦτο ψεῦδος· κρατεῖτε εἰς χεῖράς σας τὴν ζωὴν τῆς θυγατρὸς μου.

— Πᾶν ὅ,τι μοὶ ζητεῖτε εἶναι σπουδαῖον, κύριε, ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

— Εἶναι σπουδαῖον τῷ ὄντι, εἶπεν ὁ ἱατρός τοῦ κυρίου Ἐβανς, ὁ κύριος Σιμερὺ, ἐκεῖ εὐρισκόμενος. Πρὶν ἢ συμβουλευσώμεν τὸ ἄκρον τοῦτο μέτρον, ὑπελόγησα τὰ πάντα, ἐστάθμισα τὰ πάντα καὶ ἔρχομαι νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω· βλέπουσα ὑμᾶς ἡ δεσποινὴ Ἐβανς θὰ σᾶς ἐκλάβῃ ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ σας, τότε δὲ βεβαία ὅτι ζῇ, ὅτι θὰ ἔλθῃ πρὸς αὐτήν, ὅτι ὁ πατὴρ της θὰ τὸν δεχθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, θέλει ἀνεύρει τὴν εὐτυχίαν, τὴν χαράν, τοῦθ' ὅπερ θέλει ἐπιδράσει κατὰ τῆς ἐκλύσεως, ἐν ἣ βυθίζει αὐτὴν ἡ ἀπουσία τοῦ κυρίου Γουλιέλμου. Ὁ πυρετὸς καὶ ἡ φρενίτις θέλουσι πύσει, τίς οἶδε δὲ ἐὰν ἡ βεβαιότης περὶ προσεχοῦς γάμου καὶ ἡ ἀνάγκη δὲν ἀναζωογονήσῃ τὸ λογικόν.

Ὁ Γεώργιος ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Γινώσκω πᾶν ὅ,τι θέλετε μοὶ εἶπει ἐπὶ ἀνέλαθεν ὁ ἱατρός. Δὲν δύνασθε νὰ ἀφεθῇτε ὅπως ἀγαπηθῇτε παρ' αὐτῆς, ἀφοῦ δὲν τὴν ἀγαπᾶτε, ἐν συνοικέσιον δέ, ἐν ᾧ ἠθέλετε λάβει τὴν θέσιν καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀδελφοῦ σας, ἀπαρέσκει ὑμῖν.

— Ἀναμφιβόλως, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Βλέπετε ὅτι εἶχον σκεφθῇ ὡς ὑμεῖς. Ἐλπίζω λοιπὸν ὅτι δὲν θέλομεν περιέλθει εἰς τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀνάγκην. Τὸ λογικὸν δύναται νὰ ἐπανεέλθῃ πρό. . . ἄλλως τε δέ... πρέπει νὰ σᾶς εἰπῶ τὰ πάντα... πέποιθα ἐπίσης ὀλίγον ἐπὶ τὰ παρὰδόξα τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας.

— Τουτέστιν, ἀπήντησεν ἀποτόμως ὁ Γεώργιος, νομίζετε ὅτι θὰ ἡδυνάμην νὰ ἀγαπήσω τὴν δεσποινίδα Ἐβανς... τὴν δεσποινίδα Ἐβανς φρενοβλαβή! . . . Σᾶς ζητῶ ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις συγγνώμην, προσέθηκεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν γέροντα, ἀλλ' ἐνταῦθα εὐρισκόμεθα ἐν ἱατρικῇ συμβουλίᾳ καὶ ὀφείλομεν νὰ ὁμιλῶμεν εἰλικρινῶς.

— Ἐχετε τὸ δικαίωμα νὰ λέγητε πᾶν ὅ,τι συμφέρει ὑμῖν καὶ νὰ ἐλευθεροφρονῇτε, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ἐβανς.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Σερβίλ, παραδέχομαι, ὅτι τὸ λογικὸν τῆς δεσποινίδος Ἐβανς ἐπανέρχεται, δὲν θὰ ἤρμोजен ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει νὰ ποιήσωμεν πρὸς αὐτὴν ὑπερακριβῶς γνωστὴν τὴν ἀλήθειαν; Τότε δὲ θέλομεν εὐρεθῇ

αὐτὴς ἐνώπιον θλίψεως τόσῃ μᾶλλον θυμοφθόρου, ἐνώπιον ἀπελπισίας τόσῃ μᾶλλον σκληρᾶς, ὅσῃ τὴν φορὰν ταύτην ἡ τε θλίψις καὶ ἀπελπισία θέλουσιν εἶσθαι πραγματικαὶ καὶ ψυχρῶς αἰσθηταί.

— Τί νὰ πράξωμεν; εἶπεν ὁ κύριος Ἐβανς. Ἡ θυγάτηρ μου εὐρίσκεται ἐκεῖ ὀνησκούσα, ἡ θεραπεία της δὲ μόνον ἐξ ὑμῶν ἐξήρτηται. Ναι, ἡ θεραπεία αὐτὴ θέλει εἶσθαι στιγμιαία, πρέπει, κύριε Σερβίλ, νὰ τὴν χορηγήσῃτε πρὸς αὐτήν... Ἐὰν βραδύτερον πρέπει νὰ ἀνακοινώσῃ τις πρὸς τὴν Εὐχὴν τὸν δόλον, οὕτινος ἐποιήσατό τις χρῆσιν, ὅπως τὴν ἀποδώσῃ εἰς τὴν ζωὴν, ἐγὼ θέλω ἐπιφορτισθῇ πρὸς τοῦτο... καὶ θὰ παλαίσωμεν τότε, ὡς μέχρι τοῦδε ἐπράξαμεν· τοῦλάχιστον ὅμως θέλομεν παλαίσει μετὰ τινος, ὅστις θὰ ἐννοῇ, θέλομεν ὁμιλήσῃ πρὸς μίαν ψυχὴν, πρὸς μίαν θέλησιν, ἐνῶ ἤδη εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τοῦ μηδενός.

Πρὸ τοιαύτης σαφοῦς ἀποφάσεως πατρός, ὁ Γεώργιος δὲν ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἀρνησίν του, ἐφάνη δὲ λαβὼν ἀπόφασιν τινὰ.

— Βλέπομεν τὴν ἀσθενῆ; εἶπε σοβαρῶς.

Καὶ οἱ τρεῖς εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεανίδος σιωπηλοί. Αὕτη ἐξήπλουτο ἐπὶ τῆς κλίνης της, ἔχρουσα τοὺς ὀφθαλμούς λαμποντας καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθροβαφεῖς.

Ἡ κυρία Τράμφεν ἠγρύπνει παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν της. Ὁ Γεώργιος ἐκάθησεν ἐγγὺς τῆς παιδωγαυῶ.

Ἡ Εὐχ, βεθυισμένη εἰς τὰς σκέψεις της, δὲν εἶχε παρατηρήσῃ τὴν παρουσίαν του. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐπεκράτησεν ἐν τῷ δωματίῳ σιγή.

— Γουλιέλμε! ὑπεντοθόρυσε μετ' ὀλίγον δι' ἀσθενούς φωνῆς, προσηλοῦσα τὸ βλέμμα της εἰς τὸ κενόν, πρὸς τὸ ἀντιστροφὸν μέρος ἐκείνου, ὅπου εὐρίσκετο ὁ Σερβίλ.

— Ἰδοὺ ἐγὼ, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος.

Αὕτη, ὡσεὶ κινηθεῖσα ὑπὸ τινος ἐλατηρίου ἀνεκάθησε, παρετήρησεν ἐπὶ στιγμὴν τὸν νεανίαν, εἶτα δὲ φανείσα ἀκριαίως ὅτι ἐπανεῦρε τὰς δυνάμεις καὶ τὸ λογικὸν της:

— Γουλιέλμε! Ἄ! Γουλιέλμε!... σὲ ἐπαναβλέπω τέλος πάντων! ἐκράυγασε μετὰ χαρᾶς.

Ὁ κύριος Σιμερὺ, ὁ κύριος Ἐβανς καὶ ἡ κυρία Τράμφεν ἀνέμενον ἐνχαυνίως τί θὰ ἐπραττεν ὁ Σερβίλ.

— Δὲν σᾶς ἐνόμιζον ἀσθενῆ, δεσποινὴς Ἐβανς, εἶπεν οὗτος, ἄλλως θὰ ἤρχόμην ταχύτερον.

— Διατί δὲν μὲ ὀνομάζετε πλέον Εὐχ; εἶπεν ἡ νεᾶνις μετ' ἐκπλήξεως ὁ πατὴρ μου σᾶς τὸ ἐπιτρέπει... Δὲν ἔχει οὕτω, πάτερ μου;

— Ναι... ναι... ἀπήντησεν ὁ γέροντα καταπνίγων λυγμόν.

— Πόσον εἶμαι εὐτυχής, φίλε μου, ἀνευρίσκουσα ὑμᾶς... Βλέπετε ὅτι εἶχον δίκαιον ὅτε σᾶς ἔλεγον νὰ ἐλπίζετε... Πάτερ μου, ἐξηκολούθησε στρεφόμενη πρὸς

τὸν κύριον Ἐβανς, ἀγαπῶ τὸν κύριον Γουλιέλμον Σερβίλ καὶ ἀνταγαπῶμαι ὑπ' αὐτοῦ· εἶναι μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος πτωχός, ἀλλὰ προσεγῶς θὰ καταστῇ πλούσιος. Θέλει νὰ μὲ νυμφεύθῃ καὶ ἐγὼ ἐπίσης θέλω νὰ γίνω σύζυγός του, ὁ γάμος οὗτος εἶναι ὁ προσφιλέστερος πόθος μου, εἶνε ἡ εὐτυχία μου, ἡ ζωὴ μου.

Ἀπαντες τὴν ἤκουον ὀμιλοῦσαν, χωρὶς νὰ τολμῶσι νὰ τὴν διακόψωσιν, ἦσαν δὲ πεπεισμένοι ὅτι εἶχε πλήρεις τὰς φρένας.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΝΑΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἱστορία τῆς Μουσικῆς», ἔργον στερφέν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας, μετάφρασις Ἀθηνᾶς Ν. Σερεμέτη. Ἐπὶ λαμπροῦ χαρτοῦ — μετὰ 150 εἰκόνων δραχ. 40 (10.50).

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μανδεδράτσα, δραχ. 1.50 (1.60).

«Ἐλπίς» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου δρ. 5 (5.30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ δρ. 5 (5.30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν δρ. 2.50 (2.70)

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ. μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Ἡ Κόρη τοῦ Φονεῖως», μυθιστορ. δραματικώτατον. Εἰσὶ δὲ—Μοντεπέν, ἀρτι ἐκδοθέν. Δραχ. 3 [3.30]

«Τὸ Τριακοσιδράχμον» Ἐπαθλόν, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου λεπ. 50 [60]

«Υγιεινή», Παύλου Μανδεδράτσα, μετάφρασις Ν. Ἀξελού, ἱατροῦ Δρ. 4 [4.30]

«Σύγγραμμα Μαγειρικῆς», Νικολάου Σαράντη (μαγείρου) Δρ. 4 [4.30]

Σκελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Περ πλανώμενος» Α. Σούτσου λεπ. 50 (60)

Σκελλαρίου Βιβλιοθήκη τοῦ λαοῦ, «Βεβυλωνία», Βυζαντίου λεπ. 50 (60)

«Τὰ Δύο Ἀκνα» Αἰμιλίου Ρ.σούργ. δρ.1.50[2]

«Ἡ Ὁραία Παρισινή» λεπ. 60 (70)

«Ἐρως καὶ Σας», Ἀθηναϊκαὶ Εἰκόνες ὑπὸ Αἰσώπου δρ. 1 [1.10]

«Παρίων Ἀπόκρισις», μυθιστορία Εὐγενίου Σῦν, μετάφρασις Ἰσιδωρίδου Ι. Σουλῆση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μηδαισμός ἐν Ρωσσίᾳ» (τόμοι 2) Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι» λυρικὴ συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρικὴ Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παρατημάτων Δραχ. 4 [4.50]

«Αἱ τίμαι γυναῖκες» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιος Πανίνης», μυθιστορηματικὴ βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δραχ. 2 [2.20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονιᾶλης Κορδούνης ἢ ἡ Γρανίδα ἀνακτηθεῖσα» μυθιστορημα Δρ. 1.50 [1.70]